

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 1

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Модернізація України: проблеми та технології успішності
(питання економіки, права, соціології, освіти і культури)”
м. Київ, МАУП, 12 листопада 2015 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2015

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 8 від 30.09.15)*

Редакційна колегія:

*А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, канд. юрид. наук., доц.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук; доц.;
Д. Г. Юник, д-р пед. наук, проф.*

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 1: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Модернізація України:
проблеми та технології успішності (питання економіки, права, соціології,
освіти і культури)”, 12 листопада 2015 р. / редкол.: А. М. Подоляка (голо-
ва) [та ін.]. — 2015. — 486 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних
конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модерніза-
ції України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто
цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модер-
нізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Середюк К. В. Управління державними корпоративними правами: дискримінація та шляхи подолання	366
Барладян О. С. Поняття інтелектуальної власності як об'єкт захисту в державі	369
Батура С. В. Проблема законодавчого регулювання виборчої системи до Верховної Ради України: реалії та перспективи	371
Белецька О. В. Проблема соціальної інтеграції дітей з особливими освітніми потребами в умовах інклюзивної освіти в Україні	375
Бурденюк В. М. Засади та принципи діяльності національної поліції України	378
Гаиблы С. Государственные органы, их классификация	387
Данилюк О. В. Стан теорії і практики комунікативної методики викладання іноземних мов у сучасній педагогічній науці	390
Дмитренко Т. Л. Розвиток інформаційних систем як шлях до прозорості вексельного ринку	392
Зарва В. В. Проблеми та перспективи використання інформаційно-комунікаційних технологій в сучасній освіті: короткий аналіз	395
Комашко Л. Г. Відповідальність як чинник трансформації громадянського суспільства України	398
Красногор О. В. Центральні органи виконавчої влади в Україні: статус, повноваження, функції	402
Кривоберець М. М. Вплив сфери туристичних послуг на розвиток національної економіки	407
Лісовська Ю. П. Освіта, наука та виховання як запорука успіху адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки	412
Риженко О. С. Класифікація податкових ризиків у правовій науці	415
Росеро Г. Специфіка інституціалізації освіти в суспільствах перехідного соціально-економічного стану	419
Соляр Л. В. До проблеми формування етнокультурної компетентності майбутніх учителів музичного мистецтва	422
Толєвська І. Туризм як фізична і соціальна рекреація людини у сучасних умовах її життєдіяльності	425

ЗАСАДИ ТА ПРИНЦИПИ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Національна поліція України порівняно з попередньо діючою міліцією позиціонується як більш сучасний правоохоронний орган демократичної, правової, соціально орієнтованої європейської держави. Разом із тим, чинне адміністративне законодавство виявляє багато у чому формальний підхід до формулювання сучасних прогресивних засад функціонування Національної поліції України, недостатньо гарантуючи їх точне і повне впровадження у практичну правоохоронну діяльність. А відтак, в контексті вдосконалення адміністративно-правового статусу Національної поліції України й вбачаються актуальними питання засад і принципів її організації та діяльності, їх співставлення з вихідними положеннями функціонування міліції.

Зазначимо, що питання засад і принципів організації та діяльності поліції (міліції) та інших правоохоронних органів України раніше вже розглядалися у роботах таких вчених як О. В. Ковальова, С. Л. Курило, Н. А. Пелих, О. С. Проневич, І. В. Шамрай, С. О. Шатрава та інші. У той же час, їхні дослідження стосуються переважно лише деяких вихідних засад формування та функціонування міліції України, всебічно не характеризуючи систему принципів діяльності саме Національної поліції України, їх сутність та значення для розбудови в нинішніх умовах в Україні інституту поліції та ефективного виконання ним правоохоронної функції держави. Саме тому метою нашої роботи є аналіз засад і принципів організації та діяльності Національної поліції України, визначення їх системи, основних ознак, сутності та значення, а також обґрунтування пріоритетних напрямків вдосконалення адміністративно-правового статусу Національної поліції України.

Передусім, відмітимо, що на сьогодні функціонування Національної поліції України ґрунтується на цілій низці засад і принципів, які в сукупності уособлюють своєрідну ідеальну модель її організації та діяльності. Вони закріплюються Конституцією України від 28.06.1996 р. [1] та різними законодавчими актами, особливе місце серед яких займає профільний Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2]. Один із його розділів безпосередньо присвячений принципам діяльності Національної поліції України, хоча цілком й не розкриває їх систему та зміст.

Серед принципів діяльності Національної поліції України першочергово слід виділити принцип законності (ч. 2 ст. 6, ч. 2 ст. 19 Конституції України

[1], ст. 8 Закону України від 02.07.2015 р. [2]), який згідно ч. 1 ст. 3 Закону України від 20.12.1990 р. № 565-XII [3] раніше був принципом діяльності міліції. Сутність принципу законності в узагальненому вигляді полягає у функціонуванні Національної поліції України лише “на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України”. Даний принцип є однією з провідних засад діяльності усього державного механізму, що особливо актуалізується для правоохоронних органів, які мають не просто самі дотримуватись чинного законодавства, але й за характером своїх повноважень — підтримувати правопорядок і законність в державі.

Принцип законності передбачає верховенство закону перед будь-якими злочинними чи явно незаконними наказами будь-яких посадових осіб, перед будь-якими службовими, політичними чи іншими інтересами. У цьому виявляються переваги принципу законності, що вимагає беззаперечного підпорядкування поліцейських виключно лише чітко визначеним нормативним правилам, забезпечуючи тим самим об’єктивне, неупереджене та в цілому належне виконання працівниками поліції своїх обов’язків. Однак, основним недоліком принципу законності слід назвати його надмірне зосередження на неухильності виконання створених у встановленому порядку (хоча нерідко недосконалих) норм права незалежно від їх фактичного змісту, тоді як окремі формальні правові норми можуть порушувати права і свободи людини.

Саме тому, як на нас, у сучасній демократичній соціальній правовій державі принцип законності має розглядатись тільки у поєднанні та в контексті принципу верховенства права, який також поширюється на діяльність Національної поліції України на підставі ст. 8 Конституції України [1] і ст. 6 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2]. Відзначимо, що раніше принцип верховенства права не був передбачений Законом України “Про міліцію” від 20.12.1990 р. № 565-XII [3]. Покладення в основу функціонування міліції одного лише принципу законності фактично було втіленням формальної концепції верховенства права, яка передбачає ототожнення закону і права, тобто формальну законність. Законодавче ж закріплення принципу верховенства права є прогресивною рисою Національної поліції України і її якісною відмінністю від міліції, про що свідчить своєрідний перехід від вище вже розглянутої формальної до матеріальної концепції верховенства права.

Так, сутність принципу верховенства права за ч. 1 ст. 6 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2] головною мірою зводиться до визнання людини, її прав і свобод найвищими цінностями, що визначають зміст і спрямованість діяльності держави, у тому числі й Національної поліції України. Вказане відображає один із аспектів матеріальної концепції верховенства права, що витікає з положень ст. 3 Конституції України [1] і ч. 1 ст. 8 Кодексу адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. № 2747-IV [4]. По-суті йдеться про верховенство права над державою і законом, а також про засноване на природно-правовій концепції праворозуміння верховенство прав людини перед обов’язком держави їх забезпечувати, а також

охороняти та захищати, що безпосередньо й має здійснювати Національна поліція України.

Найбільш містким є визначення у п. 41 Доповіді Венеціанської комісії на 86-му пленарному засіданні (25–26.03.2011 р.) обов’язкових компонентів верховенства права, якими є законність, юридична визначеність, заборона свавілля, доступ до незалежного правосуддя, дотримання прав людини, заборона дискримінації та рівність перед законом [5]. Подібне комплексне розуміння верховенства права має на меті демократичне обмеження державної правотворчості за допомогою низки оціночних критеріїв, серед яких дотримання прав людини і недопущення свавілля держави. Усі ці аспекти розуміння верховенства права мають детально розкриватись правовими засади діяльності Національної поліції України.

Таким чином, відповідно до принципу верховенства права Національна поліція України у своїй діяльності має керуватись не просто будь-якими законодавчими нормами, а лише тими, які відповідають праву, вимогам справедливості, основним правам і свободам людини. Забезпечення, охорона та захист прав і свобод людини незалежно від навіть формально законних розпоряджень і службових інтересів завжди повинні визначати зміст і спрямованість діяльності Національної поліції України. У той же час проблемною є абстрактність та недостатня конкретність змісту прав людини і відповідних критеріїв оцінки закону [6, с. 118–121], що зумовлює практичну складність впровадження принципу верховенства права у правоохоронну діяльність, яка першочергово потребує вдосконалення законодавства та підвищення рівня правосвідомості поліцейських, громадян і суспільства.

Щільно пов’язаним із принципом верховенства права є принцип дотримання прав і свобод людини, визначений ст. 7 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2]. При цьому, за аналогією з законопроектом від 12.01.2015 р. реєстр. № 1692 [7] межі названого принципу слід було би дещо розширити, передбачаючи дотримання Національною поліцією України не лише прав і свобод людини, але й її законних інтересів, що відповідатиме вимогам верховенства права і соціальній сутності держави та її поліції.

Питання дотримання прав і свобод громадян є підвищено актуальним для Національної поліції України, адже поліцейські наділені широкими владними повноваженнями, у тому числі по застосуванню силових поліцейських заходів, що обмежують певні права громадян. Пріоритетним постає забезпечення та дотримання Національною поліцією України прав громадян при їх затриманні та арешті, враховуючи обмежені можливості таких громадян у повноцінній реалізації своїх прав і свобод. Щодо обмеження прав і свобод людини у діяльності поліції ч. 2 ст. 7 Закону України від 02.07.2015 р. закріплює вимоги по його здійсненню тільки у законодавчо визначеному порядку, “за нагальної необхідності” і “в обсязі, необхідному для виконання завдань поліції”. Передусім, слід означити доцільність поширення цих правил й на обмеження поліцією прав юридичних осіб, дотримання яких виступає невід’ємною складовою загального принципу дотримання прав і свобод лю-

дини. Крім того, зважаючи на нечіткість і оціночний характер вищевказаних умов, законність, обґрунтованість і сумірність обмеження поліцією прав і свобод людини має бути предметом постійного ретельного (зокрема й громадського) контролю.

Іншим аспектом даного принципу слід вказати правоохоронний характер діяльності Національна поліція України, що виражається у покладенні на неї обов'язків по забезпеченню дотримання та охороні прав і свобод людини. Відповідно до ч. 1 ст. 7 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2] поліція під час виконання своїх завдань має дотримуватись, забезпечувати дотримання (іншими особами) і сприяти реалізації прав і свобод людини, гарантованих Конституцією, законами та міжнародними договорами. Водночас, як на нас, має йтися про забезпечення поліцією дотримання усіх прав і свобод людини незалежно від джерела їх правового вираження. Саме це у сучасній демократичній, правовій, соціальній державі й складає зміст діяльності поліції.

Зазначимо, що на рівні з принципом дотримання прав громадян вченими також розглядаються такі принципи діяльності поліції/міліції як принципи гуманізму, поваги до особистості та її гідності, демократизму, справедливості і рівності [8, с. 164; 9, с. 122; 10, с. 92]. Сутність гуманізму полягає у визнанні людини найвищою цінністю, повазі до її гідності та розуму [9, с. 123]; гуманізм є світоглядом, в основу якого покладений загальний пріоритет прав і свобод людини перед іншими цінностями. Також гуманізм виявляється у повазі до особи та соціальній справедливості, що виражається в дотриманні прав громадян, їх рівності та об'єктивному неупередженому ставленні до громадян, у тому числі й якщо вони є правопорушниками. В якості такого прояву гуманізму та поваги до гідності особи слід вказати, наприклад, обмеження випадків застосування поліцейських засобів примусу та заборону поліцейським здійснювати чи навіть терпимо ставитися до катування та жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження (ч. 4 ст. 7 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2]).

Чинне адміністративне законодавство, що регулює організацію та діяльність Національної поліції України, вже окремо не виділяє принципи гуманізму, поваги до особи та соціальної справедливості. Це пояснюється тим, що вони цілком охоплюються змістом принципу верховенства права та його вимог щодо дотримання Національною поліцією України прав і свобод людини та спрямування правоохоронної діяльності на їх забезпечення, захист і охорону.

Важливим принципом діяльності Національної поліції України виступає передбачений ст.10 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2] принцип політичної нейтральності. Замість цього принципу у законопроектах від 06.04.2015 р. реєстр. № 2561 [11] і від 20.05.2015 р. реєстр. № 2822–1 [12] вказується принцип позапартійності, якого у той же час недостатньо для гарантування політичної незаангажованості поліцейських. Принцип політичної нейтральності зумовлюється загальними вимогами щодо неупередже-

ності поліцейських, належного й законного виконання ними своїх владних обов'язків при однаковому дотриманні прав усіх громадян. Проявом цього виступає забезпечення Національною поліцією України захисту прав і свобод людини незалежно від політичних переконань та партійної належності (ч. 1 ст. 10 Закону України від 02.07.2015 р.). Водночас недоліком означеного правила є його обмеженість і непоширення на виконання поліцейськими інших своїх завдань, у тому числі й в частині неупередженої охорони прав (або, наприклад, майна) самих політичних партій, громадських об'єднань та інших юридичних осіб.

Принцип аполітичності згідно ч. 2, 4 ст. 10 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2] виявляється і у забороні використання поліцейським службових повноважень у політичних (тобто неслужбових) цілях, а також у незалежності поліції від “рішень, заяв чи позицій політичних партій та громадських об'єднань”. Безперечно погоджуючись із засадничим характером наведених норм, маємо зауважити їх деякі недоліки. По-перше, для забезпечення повної політичної нейтральності поліцейських вони мають бути незалежні від дій політичного характеру будь-яких учасників політичного життя. По-друге, має йтися про незалежність Національної поліції України загалом від будь-якого політичного впливу, як це свого часу передбачалось ч. 3 ст. 3 Закону України “Про міліцію” від 20.12.1990 р. № 565-XII [3]. Заборону поліцейським висловлювати особисте ставлення до діяльності політичних партій під час виконання службових повноважень (ч. 4 ст. 10 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2]) так само доцільно було би поширити на їх висловлювання про політичну діяльність, події та ідеологію в цілому.

Політична, релігійна та інша неупередженість працівників Національної поліції України є одним із аспектів їх професійності, що з огляду на складність і відповідальність завдань і функцій поліції також повинно становити невід'ємний принцип її функціонування. Зазначимо, що профільним Законом України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2] принцип професійності не виокремлюється, хоча він передбачається законодавством про державну службу [13] і містився у законопроекті від 18.01.2008 р. реєстр. № 1376 [14]. Сутність професійності працівників Національної поліції України полягає у високому рівні правосвідомості, теоретичної підготовки, практичних навичок і досвіду, достатній компетентності та кваліфікованості для ефективного і законного виконання своїх службових обов'язків.

Наголосимо, що в нинішніх реаліях військової, політичної та іншої агресії Росії щодо України [15] належне здійснення завдань і функцій поліції потребує не тільки професійності поліцейських, але й їх патріотизму, відданості інтересам суспільства та держави. У зв'язку із цим пропонуємо екстраполювати відносно Національної поліції України такий принцип державної служби як служіння Українському народові. Особливістю принципу служіння Українському народу виступає складність формулювання чітких правил його впровадження та дотримання, залишаючи даний принцип загальним ціннісним орієнтиром у діяльності Національної поліції України.

До принципів діяльності Національної поліції України ст. 9 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2] відноситься її відкритість і прозорість. Принцип гласності свого часу передбачався й ч. 2 ст. 3 Закону України “Про міліцію” від 20.12.1990 р. № 565-XII [3]. У дійсності ж названі принципи є досить подібними за своєю суттю й відображають різні аспекти доступності для суспільства інформації про організацію та діяльність Національної поліції України. Насамперед відкритість і прозорість виявляється у публічності діяльності, у постійному інформуванні органів публічної влади та громадськості про діяльність Національної поліції України і у забезпеченні доступу до наявної в неї публічної інформації та до нормативно-правових актів, що регулюють діяльність поліції (ч. 2, 3, 5 ст. 9 Закону України від 02.07.2015 р.). Як на нас, таке інформування має бути не тільки постійним, але й оперативним та здійснюватись усіма доступними способами поширення інформації — в офіційних і незалежних засобах масової інформації, в мережі Інтернет, на інформаційних стендах, у відповідях на інформаційні запити тощо.

Водночас слід враховувати, що специфіка правоохоронної діяльності Національної поліції України об’єктивно зумовлює певні обмеження у відкритості і прозорості її функціонування. Зокрема до принципів діяльності поліції/міліції вченими також включаються поєднання гласних і негласних заходів, конфіденційність та конспірація [8, с. 165]. Тому у діяльності Національної поліції України обов’язково має бути дотриманий баланс між її відкритістю та обмеженням доступу до інформації про роботу поліції, що повинно здійснюватись виключно у суспільних інтересах та лише у законодавчо визначених випадках.

У зв’язку з виконанням Національною поліцією України важливих функцій і широких державно-владних повноважень, які допускають обмеження прав і свобод людини, особливого значення набуває принцип підконтрольності її діяльності, що прямо не закріплений профільним Законом України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2]. Разом із тим, даний Закон України містить окремі засади громадського і муніципального контролю поліції, наприклад, встановлюючи її підзвітність та доволі прогресивний (хоча й надмірно ускладнений) механізм прийняття місцевими радами резолюції недовіри керівникам органів поліції. На нашу думку, відносно діяльності Національної поліції України оптимальним буде поєднання різних форм внутрішнього (відомчого) і зовнішнього контролю. На сьогодні досить нагальним постає формування системи дієвого внутрішнього відомчого контролю діяльності Національної поліції України, організація, порядок і умови здійснення якого мають дістати детального врегулювання в адміністративному законодавстві. Так само деякого уточнення й врахування заміни міліції поліцією потребує правовий механізм, предмет і форми демократичного цивільного контролю, визначені Законом України від 19.06.2003 р. № 975-IV [16]. При цьому, до предмету контролю першочергово слід відносити законність і обґрунтованість діяльності (бездіяльності) Національної поліції України, застосування нею поліцейських заходів, обмеження прав і свобод людини і т. д.

До ключових засад діяльності Національної поліції України також необхідно відносити принцип відповідальності поліцейських, який вказується у профільному Законі України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2], хоча й не формулюється саме як принцип (як, наприклад, у законопроекті від 06.04.2015 р. реєстр. № 2561 [11]). Відповідальність поліцейських виступає дієвим засобом відновлення законності та усунення недоліків в роботі Національної поліції України, очищення і виховання її особового складу, стимулювання поліцейських до належного виконання службових обов'язків. У зв'язку із цим безперечно слід погодитись із передбаченим ст. 77 Закону України від 02.07.2015 р. звільненням поліцейського зі служби у разі його притягнення до відповідальності за вчинення адміністративного корупційного правопорушення або кримінального правопорушення, що, як на нас, не сумісно з продовженням виконання державно-владних правоохоронних повноважень. Загалом же на сьогодні актуальним постає формування нового дисциплінарного законодавства Національної поліції України, подолання властивого відповідальності працівників міліції формалізму, а також забезпечення невідворотності, справедливості і оперативності притягнення винних поліцейських до відповідальності, застосування до них адекватних і сумірних стягнень.

Ефективне здійснення завдань і функцій Національної поліції України можливе лише за умови її активної взаємодії з державними органами, громадськими формуваннями і громадянами. Так, профільним Законом України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2] прямо передбачено принцип взаємодії з населенням, а також констатується взаємодія з відповідними органами інших держав та міжнародними організаціями, органами публічної влади України. Підтримання публічної безпеки і порядку, охорона прав і свобод людини, а також протидія злочинності у діяльності Національної поліції України потребує щільної співпраці з іншими правоохоронними органами, що може виражатись або в їх спільній діяльності, або в організаційному, інформаційно-аналітичному, матеріально-технічному сприянні роботі один одного. Тому належним вбачається не тільки визнання самого принципу обов'язкової взаємодії Національної поліції України з іншими правоохоронними органами та органами публічної влади, але й законодавче визначення конкретних підвалин, основних форм і порядку взаємодії поліції з різними суб'єктами.

Крім цього, вважаємо конструктивним перехід від примусового сприяння громадських організацій і громадян міліції (ч. 1 ст. 6 Закону України від 20.12.1990 р. № 565-XII [3]) до формату тісної співпраці та взаємодії Національної поліції України з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства для задоволення їхніх потреб (ч. 1 ст. 11 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII [2]). Саме подібний формат взаємодії, як на нас, найбільше відповідає вимогам соціальної орієнтованості правоохоронної діяльності та максимально сприятиме вмотивованій, цілеспрямованій співпраці громадськості та поліції, підтрим-

ці та високому рівню суспільної довіри до неї. При цьому, рівень суспільної довіри взагалі визначається як основний критерій оцінки ефективності діяльності поліції (ч. 3 ст. 11 Закону України від 02.07.2015 р.). Натомість більш правильною була би оцінка її діяльності на основі не лише громадської думки, але й реального стану забезпечення громадської безпеки та правопорядку з урахуванням статистичних показників (як це передбачалось ч. 2 ст. 9 законопроекту від 12.01.2015 р. реєстр. № 1692 [7]).

Зазначимо, що одним із головних організаційних принципів Національної поліції України, який дозволяє оптимальним чином організувати її діяльність, збалансувати внутрішню побудову і раціонально розподілити наявні ресурси, вбачається принцип взаємопов'язаності та узгодженості функцій, структури, кадрового та матеріально-фінансового забезпечення поліції. Також слід звернути увагу на принцип використання досягнень науки і техніки, сучасних технологій та інформаційних систем (ст. 14 законопроекту від 12.01.2015 р. реєстр. № 1692 [7]), широке застосування якого може істотно підвищити ефективність і законність діяльності поліції (наприклад, через використання електронних систем зв'язку та передачі даних, інтегрованих баз даних, засобів фіксації дій правопорушників і поліцейських тощо). Дані засади та принципи попри формальну нормативну невизначеність в цілому також виражаються в адміністративно-правовому статусі Національної поліції України.

Таким чином, засади та принципи діяльності Національної поліції України уособлюють концептуальні вихідні положення, які встановлюють основні правила і сутність її організації та функціонування. Реальне покладення в основу діяльності Національної поліції України принципів верховенства права, неупередженості, професійності, гласності, підконтрольності та інших прогресивних засад сприятиме розбудові в Україні інституту сучасної європейської поліції. Значна кількість загальних і спеціальних принципів функціонування Національної поліції України та їх фрагментарне відображення в адміністративному законодавстві актуалізують оновлення та розширене комплексне законодавче визначення системи (переліку і змісту) засад і принципів організації та діяльності Національної поліції України, забезпечення їх дотримання та впровадження у практичну поліцейську діяльність.

Література

1. Конституція України: від 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 30. — Ст. 141.
2. Про Національну поліцію: Закон України: від 02.07.2015 р., № 580-VIII // Офіційний вісник України. — 2015. — № 63. — Ст. 2075.
3. Про міліцію: Закон України: від 20.12.1990 р., № 565-XII // Відомості Верховної Ради Української РСР. — 1991. — № 4. — Ст. 20.
4. Кодекс адміністративного судочинства України: від 06.07.2005 р., № 2747-IV // Офіційний вісник України. — 2005. — № 32. — Ст. 1918.

5. Про верховенство права: Доповідь Венеціанської Комісії (Комісії “За демократію через право”) на 86-му пленарному засіданні 25–26.03.2011 р. // Право України. — 2011. — № 10. — С. 177.
6. Таманага Браян. Верховенство права: історія, політика, теорія / Браян Таманага; перекл. з англ. А. Іщенко. — К.: Вид. дім “Києво-Могилянська академія”, 2007. — 208 с.
7. Про Національну поліцію: Проект Закону України: від 12.01.2015 р., реєстр. № 1692 / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=53287&pf35401=323336>
8. Палькін М. В. Принципи діяльності кримінальної міліції / М. В. Палькін // Право і Безпека. — 2012. — № 1. — С. 164–168.
9. Крепакова М. Ю. Поняття та система принципів адміністративної діяльності міліції / М. Ю. Крепакова // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. — 2014. — № 1. — С. 121–129.
10. Шамрай І. В. Зміст і значення принципу гуманізму в адміністративній діяльності міліції України / І. В. Шамрай // Наука і правоохорона. — 2013. — № 2 (20). — С. 90–95.
11. Про органи внутрішніх справ України: Проект Закону України: від 06.04.2015 р., реєстр. № 2561 / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=54672&pf35401=336746>
12. Про поліцію і поліцейську діяльність: Проект Закону України: від 20.05.2015 р., реєстр. № 2822–1 / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=55253&pf35401=343556>
13. Про державну службу: Закон України: від 16.12.1993 р., № 3723-XII // Відомості Верховної Ради України. — 1993. — № 52. — Ст. 490.
14. Про органи внутрішніх справ України: Проект Закону України: від 18.01.2008 р., реєстр. № 1376 / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=31401&pf35401=115146>
15. Про Заяву Верховної Ради України “Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків”: Постанова Верховної Ради України: від 21.04.2015 р., № 337-VIII // Офіційний вісник України. — 2015. — № 34. — Ст. 1003.
16. Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави: Закон України: від 19.06.2003 р., № 975-IV // Офіційний вісник України. — 2003. — № 29. — Ст. 1440.